

Nr 106.

Memorial i anledning av kamrarnas skiljaktiga beslut i fråga om anslag för budgetåret 1948/49 till ersättning för skador vållade av personer som avvikit från vissa anstalter jämte i ämnet väckta motioner.

(3:e avd.)

I propositionen nr 87 hade Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för den 20 februari 1948, föreslagit riksdagen att till Ersättning för skador vållade av personer som avvikit från vissa anstalter för budgetåret 1948/49 under femte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 5 000 kronor.

I samband med Kungl. Maj:ts förslag hade utskottet till behandling förehåft motionerna I: 265 och II: 418 samt I: 266 och II: 426.

Statsutskottet hade i sitt utlåtande nr 93 i anledning av förenämnda proposition och motioner anfört bland annat följande.

»I samtliga motioner har framhållits, att full ersättning bör beviljas oberoende av den skadelidandes ekonomi. Utskottet vill icke förneka, att motionärerna anfört vägande skäl för denna uppfattning och att den — såsom framhållits i propositionen — bäst ansluter sig till motiveringen för ersättningen. Utskottet delar departementschefens uppfattning, att någon sträng begränsning till ömmande fall icke bör komma i fråga. Vid tillämpningen bör beaktas, att införande av en ersättningsrätt utan behovsprövning framstår såsom önskvärd, och att hänsynen till den skadelidandes ekonomiska ställning därför ej bör föranleda bortfall eller nedsättning av en ifrågasatt ersättning.»

I en vid utlåtandet fogad reservation hade herrarna *Oscar Olsson, Lindström, Gustaf Karlsson, Gustaf Iwar Anderson, Johan Eric Ericson, Ohlson, Eriksson* i Stockholm, *Lindholm, Petterson* i Degerfors och *Persson* i Vinberg förklarat sig anse, att ifrågavarande stycke av utskottets yttrande bort hava följande lydelse:

»I samtliga motioner har framhållits, att full ersättning bör beviljas oberoende av den skadelidandes ekonomi. Utskottet vill icke förneka, att motionärerna anfört vägande skäl för denna uppfattning och att den — såsom framhållits i propositionen — bäst ansluter sig till motiveringen för ersättningen. Utskottet delar departementschefens uppfattning, att någon sträng begränsning till ömmande fall icke bör komma i fråga. Vid tillämpningen bör beaktas, att införande av en ersättningsrätt utan behovsprövning framstår såsom önskvärd, och att hänsynen till den skadelidandes ekonomiska

ställning därför i regel ej bör föranleda bortfall eller nedsättning av en ifrågasatt ersättning, där omständigheterna äro sådana, att skadan kan förutses komma att omfattas av en sådan blivande rätt till ersättning.»

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag har första kammaren bifallit utskottets förslag, medan andra kammaren antagit det förslag, som innefattades i reservationen.

Skiljaktigheten av de beslut, i vilka kamrarna sålunda stannat, hänför sig till sista meningen av ifrågavarande stycke i utskottets yttrande och framgår av följande sammanställning.

Första kammaren.

Vid tillämpningen bör beaktas, att införande av en ersättningsrätt utan behovsprövning framstår såsom önskvärd, och att hänsynen till den skadelidandes ekonomiska ställning därför ej bör föranleda bortfall eller nedsättning av en ifrågasatt ersättning.

Andra kammaren.

Vid tillämpningen bör beaktas, att införande av en ersättningsrätt utan behovsprövning framstår såsom önskvärd, och att hänsynen till den skadelidandes ekonomiska ställning därför *i regel* ej bör föranleda bortfall eller nedsättning av en ifrågasatt ersättning, *där omständigheterna äro sådana, att skadan kan förutses komma att omfattas av en sådan blivande rätt till ersättning.*

Då nämnda beslut synas kunna sammanjämkas på sätt nedan angives får utskottets hemställa,

att riksdagen må, båda kamrarna med frånträdande av sina förut i förevarande hänseende fattade beslut, godkänna, att berörda mening erhåller följande lydelse:

»Vid tillämpningen bör beaktas, att införande av en ersättningsrätt utan behovsprövning framstår såsom önskvärd, och att hänsynen till den skadelidandes ekonomiska ställning därför i regel ej bör föranleda bortfall eller nedsättning av en ifrågasatt ersättning.»

Stockholm den 18 maj 1948.

På statsutskottets vägnar:

J. B. JOHANSSON.